

Cuprins

Cuvânt-înainte	5
Tăietorul de testicule	13
„Colombo” și stafia diavolului	15
Ucis din propria prostie	23
Bricheta demascatoare	27
Cazul „Fântâna cu vulturi”	31
Asasinat în stil mafiot.....	35
Tâlhărie regizată în accident de tren.....	41
O înscenare nereușită.....	45
Un câine polițist înlătură o eroare judiciară	47
47 de zile și tot atâtea nopți	52
Elevii criminali	59
„Pisica sălbatică”	63
Acțiunea „Colonia”	68
Dosarul „Astra”	72
Crima de la poștă	80
Prețul unei vieți.....	87
Crimă din răzbunare	92
Plecând de la o simplă constatare.....	96
Patru ani pe urmele ucigașilor	102
Asasina își mărturisește crima după șase ani	111
Jocul cu moartea	113
Moartea bate la ușă.....	121
Un caz dificil.....	124
Sinuosul drum de la ipoteză la certitudine.....	141
Neavând bani o bătrână plătește cu viața	154
Un cuplu criminal	158

Asasinul cu figură de asiatic	163
O viață pentru o slănină	171
Agățătoarea de sârmă	175
Povara remușcărilor	182
O sticlă cu bucluc	184
Blana de miel îl demască pe ucigaș	188
Un bilet de tren demască asasinul	194
Dublu asasinat la Feldioara.....	198
În labirintul unei crime	200
O crimă pentru o... șapcă	204
Sugrumată și ascunsă în lada patului	209
Moartea vine din stradă	211
Mascații demascați.....	214
Sfoara părea de mătase	217
Becul cu neon, ars	222
Nepotul ucide pentru 100 lei.....	230
Nu există crimă perfectă	235
O judecată mai presus de lege	237
Sfârșitul tragic al unei mari vedete: Mihaela Runceanu	240
Acțiunea „Cicero”	247

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Asasinate în scop de jaf

De același autor:

- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Jocul cu moartea*
- *Judiciarul în alertă*
- *Prințul otrăvurilor*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN

Asasinate în scop de jaf

EDITURA

NEVERLAND

DEDICAȚIE

Dedic această carte minunaților ofițeri și subofițeri care în regimul de tristă amintire s-au sacrificat pe „altarul” muncii de poliție judiciară, cei mai mulți fiind dispăruți dintre noi, iar alții bătrâni pensionari, uitați de lume pe nedrept.

Fie ca exemplul lor, în tenebroasa luptă cu necunoscutul, cu cei mai periculoși și ingenioși asasini, să constituie un imbold pentru actuala generație de polițiști.

Mult succes, dragi colegi!

CUVÂNT-ÎNAINTE

Colonelul (r) Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut în toată țara atât de colegii săi, prin reușitele profesionale, cât și de marele public în urma editării a 64 de cărți, care au avut un real succes de librărie și de prestigiu, dacă n-ar fi să amintim decât: „Enigmele căpitanului Roman”, „Dilemele căpitanului Roman”, „Bolidul verde”, „Pedeapsă în stil american”, „Cazul Rîmaru”, „Asasin fără voie”, sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist intitulată „Adio Ringo”.

După apariția fiecărei cărți, presa de specialitate și posturile de televiziune care au rubrici de profil au elogiat reușitele autorului care a creat în literatura polițistă un personaj foarte îndrăgit de cititori – căpitanul Roman – nimeni altcineva decât prototipul eternului ofițer de judiciar român (de ce numai străinii să-l aibă pe al lor!).

Ofițerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 24 pentru televiziune (vă mai amintiți de serialul „Enigma” de la TVR?), iar 18 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („Câinele de serviciu”, „Hoții de buzunare”, „Ascultarea martorului”, „Experimentul judiciar”, „Patrula de poliție pedestră” „Patrula auto de poliție”, „Protecția locuinței”, „Acțiunea Cerna”, „Escrocii” etc.).

La acestea s-au adăugat sute de articole și reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne („Pentru Patrie”, „Poliția Română”, ziarele județene de poliție), în cotidiene, reviste săptămânale, bilunare, lunare și almanahuri.

O carieră literară prodigioasă în care aduce prin tot ce scrie suflul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni, că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer de judiciar timp de 25 de ani și încununat în acesta carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durată de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt... secret, el este, în cărți, „căpitanul Roman”.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Țiți Dumitriu (Dumitriu III) sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor” al artei criminalistici!

„Șpiț”, cum era el poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de miliție, la numai douăzeci de ani. După cinci ani de activitate la formațiunile cercetări penale, economic și ofițer operativ de sector – patru ani la Hunedoara și un an la Circa 20 din Capitală –, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea sa dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel”-ul miliției, respectiv la Serviciul Crime al Direcției Judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici a devenit un elev sânguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica, cu care a străbătut țara în lung și-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care, altfel, ar fi rămas cu autori necunoscuți. Apoi, și-a luat „zborul” singur...

Deunăzi, venind vorba despre Traian Tandin, Ceacanica, prietenul meu de inimă, căruia îi aduc un pios omagiu și pe această cale, mi l-a caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat comisar T.T, judiciaristul din el l-ar „ucide”!...”

Aceste frumoase cuvinte pot fi găsite și pe ultima copertă a cărții lui Traian Tandin, intitulată „Din jurnalul unui polițist,” prima carte polițistă apărută după revoluție, care s-a bucurat de un imens succes. Un jurnal al unui criminalist de excepție, ce urmărește traiectoria devenirii sale, a perfecționării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul celor cinci ani până a ajuns la cel mai invidiat serviciu din toată miliția: omoruri!

Botezându-l „Comisarul” (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin), Ceacanica și-a exprimat suprema satisfacție de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură care prindea criminalii și rezolva cazuri printr-un fler și finețe psihologică aparte, aidoma comisarilor-meseriași de odinioară. De aceea, l-a ținut „aproape” și după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi întâlneau-se la „șuete de taină” și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „Comisarul” și unde despicau împreună firul în șaisprezece, analizând pistecele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peștilor?) căpătase și o altă pasiune: cea a scrisului, unde înregistra succese de public, relatând numai cazurile pe care le rezolvase personal. De fapt, debutul său în literatură a început în anul 1975, la revista „Pentru Patrie”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman”. Un duel al minții, unde cititorii îmbrăcau pe „viu” haina ofițerului de judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea revista „Pentru Patrie”, singura din peisajul publicistic de atunci unde se strecurau cazuri despre criminalitatea din România și care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme polițiste”. Totodată în țară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma”.

Și așa a început evoluția literară a „Comisarului” care a publicat – bineînțeles, cu același erou, „căpitanul Roman – nu una, ci cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el...

Dar ofițerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetățeni. Fiindcă starea infracțională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea, „inexistentă”), el a scris o carte foarte complexă intitulată „Cum să ne ferim de infractori”, bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Asta pentru că, în realitate, starea infracțională era destul de ridicată, iar cetățenii nu cunoșteau nimic, fiind lipsiți de cele mai elementare noțiuni de autoapărare în fața infractorilor.

Așadar, cartea era destinată pregătirii antiinfracționale a românilor, pentru publicarea ei fiind necesare avizul Cenzurii (Securității) și al șefului Inspectoratului General al Miliției, generalul-locotenent Constantin Nuță. Securitatea a dat aviz favorabil considerând lucrarea benefică atâta timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect, pe varietatea principalelor genuri de infracțiuni. Generalului Nuță i-a plăcut și lui foarte mult inițiativa, și apreciind că lucrarea este de anvergură și va avea mare efect la public, a intenționat s-o semneze el ca șef al Miliției Române.

Traian Tandin, care avea pe atunci gradul de căpitan și era un mare entuziast (ca toți tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuță (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătățită cu coniac Metaxa), considerând un furt pe față de inteligență. Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofițer. Deși era cunoscut ca cel mai bun specialist din țară în materie de omoruri la vremea respectivă, Nuță citându-l personal prin nu mai puțin de 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, ca drept mulțumire pentru rezolvarea respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la Circa 21 Miliție din Capitală.

Iată, așadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioților. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experiența profesională pe care o avea ofițerul, el nu putea rămâne la o circă de miliție, generalul Vasile (Inspectorul-șef al Capitalei) promovându-l imediat ca șef al Brigăzii furturi auto-moto din cadrul Serviciului Circulație I.M.B., brigadă prin excelență cu profil judiciar, în anii '80 înregistrându-se în București peste o mie trei sute de furturi de autovehicule și motorete, anual.

Aici, Traian Tandin și-a format o echipă din tineri ofițeri și subofițeri și a început „asaltul”, reușind ca în anii 1982-1983 să reducă furturile de auto-moto la cifra de 300, anual. Totodată, în acești doi ani, brigada sa a fost declarată cu cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliției Capitalei. Însuși generalul Nuță l-a mai citat pe țară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, iar multe ziare și publicații au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoților de mașini și motorete, a autorilor unor omoruri, loviri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escroci, spărgători de locuințe, hoți de buzunare și infractori de tot felul).

În urma acestor succese și crezând că generalul Nuță l-a iertat, Traian Tandin a comis a doua „greșală”, în sensul că, în vara anului 1983, a publicat la Editura Dacia, din Cluj-Napoca, o interesantă carte de enigme polițiste, după cazurile rezolvate de el în ultimii trei ani, intitulată „Bolidul verde”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. în 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărții în limba rusă a fost: „Zelenii meteor”.

Când generalul Nuță a aflat, la sfârșitul anului 1983, de această carte a „Comisarului” (neangajând instituția miliției, nu mai fusese obligatorie și aprobarea șefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”), s-a făcut foc și pară. Fără a ține seama de meritele ofițerului cu brigada sa în stârpirea stării infracționale de pe raza Capitalei, precum și de faptul că statul român încasase de pe urma acestei cărți o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutarea lui Traian Tandin la Circa 3 Miliție din Capitală, ca simplu lucrător de judiciar, cu mențiunea să fie „supravegheat” și interzis să mai fie în vreun fel promovat.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuță, șeful Miliției Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofițer și l-a pus să dea o umilitoare declarație scrisă prin care se obliga să nu mai scrie absolut nici un rând, la prima „abatere” fiind dat afară din miliție. Și „Comisarul” a scris-o plângând...

Iată unde a dus furia agramatiților și a infractorilor-afaceriști care conduceau miliția în vremea respectivă. După revoluție, s-a dovedit cine au fost generalii

Nuță, Mihalea (locuitorul primului) și colonelul Bărbulescu: niște bișnițari și infractori de drept comun, care lucrau mână în mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută și bijuterii. O altă parte provenea din jefuirea banilor lucrătorilor de miliție din Capitală și din țară care trebuiau să cotizeze cu mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „Victoria” București (club al Miliției Capitalei al cărui președinte era colonelul Bărbulescu), bani negri care nu se înscriau în evidențe și intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliție îndrăznea să nu cotizeze (sumele erau fixe) era dat imediat afară din instituție...

În fața acestor bandiți, „Comisarul”, care împlinise 20 de ani de poliție, a trebuit să stea „ascuns” la biroul judiciar al Circumscripției 3 Miliție, până la revoluție. În toți acești ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat nici un rând, nici chiar cu pseudonim. A scris, însă, pentru sertar, intenționând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (exista această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatri din rețeaua medicală a M.I., care-l îndrăgeau și aveau de la el toate cărțile publicate). După această pensionare putea să-și publice liniștit cărțile, nemaiaivând probleme cu generalul Nuță sau altcineva din comanda miliției. Era nevoie doar de avizul „cenzurii” compusă din trei ofițeri de securitate, oameni de litere care și ei îl îndrăgeau pe „comisar”.

Dar n-a fost să fie așa. Traian Tandin fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele” acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el și nu numai.

Noua conducere a Poliției, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar” redactor-șef al tinerei publicații care lua ființă, „Poliția Română”. După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă fiind felicitat personal de ministrul de interne pentru întreaga sa activitate în slujba poliției.

Cât privește cartea „Cum să ne ferim de infractori” pe care voia s-o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție, sub semnătura „comisarului”, bineînțeles, la Editura Ministerului de Interne.

Continuându-și mai departe vechea sa preocupare de a fi cât mai util compatrioților săi, Traian Tandin a mai publicat două cărți în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației intitulată „Sus mâinile, domnilor infractori!” și „Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor”. După aprecierea specialiștilor în

materie, cu această ultimă carte, „comisarul” a intrat în istoria filologiei, dicționarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenții la litere.

O activitate prolifică pe măsura experienței sale de expert în afaceri judiciare și a talentului literar.

Înainte de a încheia această prezentare se cuvine să subliniem meritul „comisarului” de a dedica această carte temerarilor săi colegi – ofițeri și subofițeri de judiciar – cu care a lucrat trei decenii, mulți dintre ei trecând în lumea umbrelor, iar alții fiind bătrâni pensionari.

Era nevoie de o asemenea carte, ca un omagiu adus acestor bravi polițiști care în regimul de tristă amintire s-au sacrificat pe „altarul” judiciarului zeci de ani. Ei constituie un exemplu purificator pentru noua generație de polițiști români, care va avea de învățat lucruri extraordinare din experiența profesională și de viață a acestor înaintași, „uitați de lume pe nedrept...”, cum spune „comisarul”.

Eu, unul, citind această carte, m-am cutremurat și afirm că n-am citit alta scrisă cu atâta competență profesională și har. Pentru toate acestea, o recomand cu toată căldura, prevăzându-i un succes indiscutabil: un best-seller. O carte din care pot învăța multe și polițiștii din țările cu tradiție....

Eugen Teodoru

TĂIETORUL DE TESTICULE

În ziua de 26 octombrie 1975, orele 18,00 a fost descoperit pe un loc viran într-un șanț din apropierea gării Nicolina din Iași, cadavrul unui bărbat necunoscut, semidezbrăcat de haine, cu scrotul tăiat și testiculele scoase. Nu avea asupra sa bani sau acte.

Cu ocazia cercetării la fața locului, s-a găsit o placă dentară, maxilar superior, urme de încălțăminte imprimate în lutul din șanț și testiculele victimei.

Din raportul medico-legal a rezultat că moartea victimei a fost violentă și a avut loc în noaptea de 25/26 octombrie 1975, între orele zero-trei.

În baza datelor existente, rezultate din cercetarea locului faptei cât și a concluziilor medico-legale s-au format următoarele versiuni:

1. Victima a fost surprinsă de soț sau de un alt bărbat la o femeie;
2. Victima a fost în relații de dușmănie cu alte persoane;
3. Victima, fiind imorală, soția împreună cu rudele l-au castrat.
4. Victima este adept al unei secte religioase și a fost castrat de alți membri.
5. Victima și-a surprins soția cu un amant, care pun la cale fapta și o realizează.
6. Victima era un homosexual activ sau pasiv, și omorul este rezultatul unei răzbunări din partea partenerilor.
7. Victima a fost întâlnită întâmplător, în apropierea locului faptei de agresor, care, în scop de jaf, a lovit-o producându-i apoi leziunile din regiunea pubiană.

Amplificarea activității informative în zonă, a investigațiilor în rândul personalului și al clienților localurilor publice din Iași, cât și folosirea evidențelor clinicilor de stomatologie, ajută la identificarea victimei în persoana numitului Ștefaniu Ioan, 43 ani, din Iași, str. Lăpușneanu nr. 15 și reconstituirea itinerariului parcurs de către acesta în ziua de 24 octombrie 1975.

Se stabilește astfel că în ziua respectivă victima primește suma de 850 lei avans, după care în jurul orelor 13,00 este văzut la barul „Intim”. Spre seară, după ce trece pe la mai multe cârciumi, ajunge în zona bufetului „Salcia”, unde consumă băuturi alcoolice, devenind în stare de ebrietate.

În jurul orelor 23-24 nu se mai cunoaște nimic în legătură cu acesta.

În zonă se întreprinde o vastă acțiune de investigare, identificare a femeilor dubioase, a persoanelor cunoscute ca infractoare, violente, se activează întreaga rețea informativă.